

დანIELის წიგნი — ორმოცდამეექვსე ნომერი

გამოცხადების 17-ე თავის საიდუმლოს ახსნა: დიდი მეძავისა და მხეცის უკანასკნელი წინასწარმეტყველება

Jeff Pippenger

2024-01-20

ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელი წარმოდგენა გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში გვხვდება. იმ თავში, მესამე მუხლში, იოანე წაყვანილ იქნა „უდაბნოში“, რათა ანგელოზს ერვენებინა მისთვის წინასწარმეტყველების „დიდი მეძავის“ სამსჯავრო, რომელიც ზის „მრავალ წყალზე“ და რომელმაც „მეძაობა“ ჩაიდინა „ქვეყნის მეფეებთან“.

და მოვიდა ერთ-ერთი იმ შვიდ ანგელოზთაგან, რომელთაც შვიდი თასი ჰქონდათ, და მელაპარაკა მე, მითხრა: მოდი აქეთ; გიჩვენებ დიდი მეძავის სამსჯავროს, რომელიც მრავალ წყალზე ზის; რომელთანაც იმრუშეს დედამიწის მეფეებმა, და დედამიწის მკვიდრნი მისი მრუშობის ღვინით დათვრნენ. და სულით წამიყვანა უდაბნოში; და ვიხილე ქალი, რომელიც მეწამული ფერის მხეცზე იჯდა, გმობის სახელებით სავსეზე, რომელსაც შვიდი თავი და ათი რქა ჰქონდა. გამოცხადება 17:1-3.

იოანესვე სიტყვებით, „უდაბნო“ აღნიშნავს პაპის მმართველობის ათას ორას სამოც წელს — 538 წლიდან დასასრულის ჟამამდე, 1798 წლამდე.

და ქალი გაიქცა უდაბნოში, სადაც მას ღმერთისაგან გამზადებული ადგილი აქვს, რათა იქ ათას ორას სამოც დღეს არჩინონ იგი. ... და მიეცა ქალს ორი ფრთა დიდი არწივისა, რათა გაფრინდეს უდაბნოში, თავის ადგილზე, სადაც იკვებება ჟამს, ჟამთა განმავლობაში და ნახევარ ჟამს, გველის პირისაგან შორს. გამოცხადება 12:6, 14.

სულში იოანე გადატანილ იქნა პაპური მმართველობის ათას ორას სამოც წელსში. ეს წლები წინასწარ იყო ტიპურად წარმოდგენილი იზებელის, ახაბისა და ელიას ისტორიის განმავლობაში არსებული სამწელიწად-ნახევრიანი გვალვით. ეს წლები უნდა გაგრძელებულიყო იქამდე, ვიდრე პაპობას 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობა მიეღო, რადგან ეს უნდა მომხდარიყო „განსაზღვრულად“ პირველი რისხვის დასასრულს, რაც იყო სიწმიდეზე და მხედრობაზე დატეხილი ომის დასასრული, წარმართობისა და პაპიზმის ორი გამაპარტახებელი ძალის მეშვეობით. ყოველივე ეს ფაქტი ბოლო სტატიებში უკვე იქნა წარმოდგენილი.

„დიდი მეძავი“ არის ესაიას ტვიროსის მეძავი, რომელიც უნდა დავიწყებას მისცემოდა სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში, რაც იყო „ერთი მეფის დღეები“. შეერთებული შტატების ისტორია არის იმ სიმბოლური სამოცდაათი წლის ისტორია, რომელთაც წინასახედ ჰქონდათ ტყვეობის სამოცდაათი წელიწადი ბაბილონის მეფობის დროს, ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფოს ჟამს. ამ

ისტორიის განმავლობაში ტვიროსის დიდი მეძავი დავიწყებული უნდა ყოფილიყო. ამ ისტორიის დასასრულს იგი უნდა გაეხსენებინათ და კვლავ გამოსულიყო და ემღერა თავისი სიმღერები, რითაც მეძაობას ჩაიდენდა დედამიწის მეფეებთან. იოანე სულიერად იქნა გადაყვანილი პაპის მმართველობის ისტორიაში, რათა ეხილა პაპის ძალაუფლების სამართალი. მღვდლის ასულის განაჩენი, რომელმაც მეძაობა ჩაიდინა, იყო ის, რომ იგი ცეცხლით უნდა დაეწვათ.

ხოლო რომელიმე მღვდლის ასული, თუ თავს შეიბილწავს მეძაობით, თავის მამასაც შეიბილწავს; ცეცხლით უნდა დაიწვას. ლევიანი 21:9.

იმ ხილვაში, რომელიც შვიდ უკანასკნელ წყლულთაგან ერთ-ერთის გადმომსხმელმა ერთ-ერთმა ანგელოზმა იოანეს მისცა დიდი მეძავის სამსჯავროს შესახებ, ნათქვამი იყო, რომ იგი ცეცხლით დაიწვებოდა.

და ათი რქა, რომლებიც იხილე მხეცზე, შეიძულებენ მეძავს, გააოხრებენ მას და გააშიშვლებენ, შეჭამენ მის ხორცს და ცეცხლით დაწვავენ მას. გამოცხადება 17:16.

წყლები, რომლებზეც დიდი მეძავი ზის, ქვეყნიერების ხალხებია, რომლებიც მისი ხელისუფლების ქვეშ მოექცევიან, როცა შეერთებული შტატები მთელ მსოფლიოს აცდუნებს, რათა თავყვანი სცეს მხეცს, რომელიც ასევე დიდი მეძავია. შემდეგ შეერთებული შტატები ხდება იმ ათი მეფის შორის უპირველესი მეფე, რომლებიც გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის წინასწარმეტყველებაში არიან წარმოდგენილი, და ამ ილუსტრაციაში შეერთებული შტატები წარმოადგენს პირველ მეფეს, რომელმაც მეძავთან სიძვა ჩაიდინა, თუმცა შემდგომში იგი ამ საქმეს ყველა მეფესთან ადასრულებს.

მრავალ მეფეთაგან პირველი მეფე წარმოდგენილია ახაბით, რომელიც დაქორწინებული იყო დიდ მეძავზე, რომელიც თიათირას ეკლესიაში იეზებელით არის წარმოდგენილი. იეზებელის (დიდი მეძავის) სამსჯავრო აღსრულდება ათი მეფის მიერ, რომლებიც იძულებულნი გახდებიან ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირში შევიდნენ შეერთებული შტატების ძალაუფლებით. ის მეფეები დათანხმდებიან, რომ პაპობამ მსოფლიოზე იბატონოს (წყლებზე დაჯდეს), მიუხედავად მეძავისადმი მათი სიძულვილისა.

და ის ათი რქა, რომლებიც იხილე, არის ათი მეფე, რომელთაც ჯერ არ მიუღიათ სამეფო; არამედ ერთი საათით მიიღებენ ხელმწიფებას, როგორც მეფენი, მხეცთან ერთად. მათ ერთი განზრახვა აქვთ და თავიანთ ძალასა და ხელმწიფებას მხეცს გადასცემენ. ისინი კრავს შეებრძოლებიან, და კრავი სძლევს მათ, რადგან იგი არის უფალთა უფალი და მეფეთა მეფე; და მასთან მყოფნი არიან ხმობილნი, რჩეულნი და ერთგულნი. და მეუბნება მე: წყლები, რომლებიც იხილე, სადაც მეძავი ზის, არიან ხალხები და სიმრავლენი და ერები და ენები. და ის ათი რქა, რომლებიც მხეცზე იხილე, ისინი შეიძულებენ მეძავს, გააოხრებენ და გააშიშვლებენ მას, შეჭამენ მის ხორცს და ცეცხლით დაწვავენ მას. რადგან ღმერთმა ჩაუდო მათ გულებში, რომ აღასრულონ მისი ნება, იყვნენ ერთსულოვანნი და თავიანთი სამეფო მხეცს მისცენ, ვიდრე ღმერთის სიტყვები აღსრულდებოდა. და ქალი, რომელიც

იხილე, არის ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს ქვეყნიერების მეფეებზე.
გამოცხადება 17:12–18.

„ათი მეფე“ (გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია) სინამდვილეში სძულთ პაპობა, მაგრამ გარემოებათა ძალით იძულებულნი არიან თავიანთი ხანმოკლე სამეფო პაპის ძალაუფლებას გადასცენ, ამაო იმედით, რომ მსოფლიო გადაარჩინონ მისი მზარდი უბედურებებისგან. როდესაც ისინი მის მოტყუებას გააცნობიერებენ, ლევიტელთა წიგნში მოცემული კანონის აღსრულებაში მის ცეცხლით დაწვის იარაღად იქცევიან.

„ათი მეფე“ „ომს უტეხენ კრავს“ იმ დევნის მეშვეობით, რომელსაც ისინი ღვთის უკანასკნელი დღის ხალხს მოუვლენენ.

რატომ შფოთავენ წარმართნი, და ხალხები ამაოდ იზრახავენ? მიწის მეფენი აღდგებიან, და მთავარნი ერთად თათბირობენ უფლისა და მისი ცხეხულის წინააღმდეგ და ამბობენ: გავწყვიტეთ მათი ბორკილები და მოვიშორეთ მათი საკვრელები. ზეცაში მჯდომარე გაიცინებს; უფალი დასცინებს მათ. მაშინ ეტყვის მათ თავის რისხვაში და თავისი მძვინვარე გულისწყრომით შეაძრწუნებს მათ.
ფსალმუნები 2:1–5.

დევნა, რომელსაც პაპობისთვის დედამიწის მეფეები ახორციელებენ, ასევე ქრისტეს წინააღმდეგაც განხორციელდა ჯვარზე.

რომელმანცა შენი მსახურის დავითის პირით თქვი: „რამსა განრისხნეს წარმართნი, და ერნი ზრახვიდეს ამაოთა? აღდგეს მეფენი ქუეყანისანი, და მთავარნი შეკრბეს ერთად უფლისა მიმართ და ცხეხულისა მისისა მიმართ.“ რამეთუ ჭეშმარიტად შეიკრბეს შენსა წმიდასა ყრმასა იესუზე, რომელსა შენ სცხე, ჰეროდეცა და პონტოელი პილატეცა წარმართებითურთ და ისრაელის ერითურთ, ყოფად ყოველსა, რაოდენიცა წინააღმდეგ განაჩინა შენმან ხელმან და ზრახვამან შენმან, რამთა იქმნეს. საქმეები 4:25–28.

„დედამიწის მეფეები“, რომლებიც ქრისტეს წინააღმდეგ აღდგნენ მისი ჯვარცმის დროს, წარმოადგენს გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში მოხსენიებულ „ათ მეფეს“, რომლებიც კვლავ ებრძვიან კრავს მისი ხალხის დევნით. ჯვართან ეს მეფეები იყვნენ „ბოროტთა საკრებულო“, რომელმაც ქრისტე „გარს შემოერთცა“, და ისინი იმავს კვლავ სჩადიან მისი უკანასკნელი დღეების ხალხთანაც.

რადგან ძაღლებმა შემომიცვეს მე; ბოროტთა საკრებულომ ალყა შემომარტყა მე; მათ განგმირეს ჩემი ხელნი და ფერხნი. შემიძლია დავითვალო ყველა ჩემი ძვალი; ისინი მიყურებენ და შემომცქერიან მე. იყოფენ ჩემს სამოსელს თავის შორის და წილს იყრიან ჩემს შესამოსელზე. ფსალმუნები 22:16–18.

ათი მეფენი, რომელნიც განაჩენს მოაწვევენ დიდ მეძავზე, ცეცხლით დაწვავენ მას, რადგან იგი მეძავია, რომელიც თავს მღვდლის ასულად აცხადებს. ეს მეფენი აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან როგორც „ძაღვები“, და ეს ათი მეფე არა მხოლოდ ცეცხლით დაწვავს დიდ მეძავს, არამედ „მის ხორცსაც შეჭამს“. იეზუბელის სიკვდილი დადგა მაშინ, როცა იგი გალავნიდან გადმოაგდეს, მიწაზე დაენარცხა და გაიფანტა, შემდეგ კი

ძაღლები მოვიდნენ და მისი ხორცი შეჭამეს.

და როცა იეჰუ მივიდა იზრეყელში, იზებელმა ეს შეიტყო; და შეიღება სახე, მოირთო თავი და ფანჯრიდან იყურებოდა. და როცა იეჰუ ჭიშკარში შევიდა, მან თქვა: „ჰქონდა თუ არა ზიმრის მშვიდობა, რომელმაც თავისი ბატონი მოკლა?“ ხოლო მან აღაპყრო სახე ფანჯრისკენ და თქვა: „ვინაა ჩემს მხარეზე? ვინ?“ და მას ორი თუ სამი საჭურისი გადმოხედა. და მან თქვა: „გადმოაგდეთ იგი.“ და მათ გადმოაგდეს იგი; და მისი სისხლის ნაწილი კედელსა და ცხენებს შეესხა; და მან ფეხებზე გათელა იგი. და როცა შევიდა, ჭამა და სვა, და თქვა: „ახლა წადით, ნახეთ ეს წყეულმყოფელი დედაკაცი და დამარხეთ იგი, რადგან მეფის ასულია.“ და წავიდნენ მის დასამარხავად; მაგრამ მისგან ველარაფერი იპოვეს, გარდა თავის ქალისა, ფეხებისა და ხელის გულებისა. ამიტომ კვლავ მოვიდნენ და აუწყეს მას. და მან თქვა: „ეს არის უფლის სიტყვა, რომელიც მან თავისი მსახურის, თიშბელი ელიას, პირით წარმოთქვა, როცა თქვა: ‘იზრეყელის სამკვიდრებელში ძაღლები შეჭამენ იზებელის ხორცს; და იზებელის გვამი იქნება როგორც სკორი მინდვრის პირზე, იზრეყელის სამკვიდრებელში, ისე რომ ველარ იტყვიან: ეს არის იზებელი.’“ 2 მეფეთა 9:30–37.

ათი მეფე, რომლებიც გაერთიანებული ერების ორგანიზაციას წარმოადგენენ და რომელთა მთავარი მეფეც ამერიკის შეერთებული შტატებია, პაპობას სასამართლოს განაჩენს მოუტანენ, ცეცხლით დაწვავენ მას და მის ხორცს შეჭამენ. სწორედ ეს განაჩენია ის, რაც ანგელოზმა იოანეს საჩვენებლად მოიტანა; და ამისათვის მან იოანე უდაბნოს ისტორიის შიგნით გადაიყვანა, მაგრამ არა უბრალოდ უდაბნოს ისტორიის რომელიმე შემთხვევით მონაკვეთში, არამედ თვით ამ პერიოდის უკიდურეს დასასრულში. ცხადია, რომ იოანე დადგმული იყო ათას ორას სამოცწლიანი პერიოდის დასასრულში, რადგან როცა მან იხილა დედაკაცი, იგი უკვე დევნის სისხლით მთვრალი იყო და უკვე მეძავთა დედად იყო განსაზღვრული.

და მან წამიყვანა მე სულით უდაბნოში; და ვიხილე ქალი, მჯდომარე შარლახისფერ მხეცზე, სავსეზე გმობის სახელებით, რომელსაც ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა. და ქალი შემოსილი იყო მოწეულითა და შარლახით, და შემკული იყო ოქროთი, ძვირფასი ქვებითა და მარგალიტებით, ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისამაგლეებითა და მისი სიძვის უწმინდურებით. და მის შუბლზე ეწერა სახელი: საიდუმლო, ბაბილონი დიდი, მეძავთა და ქვეყნის სისამაგლეთა დედა. და ვიხილე ქალი, წმიდათა სისხლით და იესოს მოწამეთა სისხლით დამთვრალი; და როცა ვიხილე იგი, გავოცდი დიდი განცვიფრებით. გამოცხადება 17:3–6.

ტვიროსის მეძავი, რომელიც აგრეთვე არის ის „დიდი მეძავი“, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში, დავიწყებულ უნდა ყოფილიყო იმ დრომდე, როდესაც კვლავ იმღერებდა თავის სიმღერებს და იმრუშებდა დედამიწის მეფეებთან.

ნებისმიერი სანდო ლექსიკონი, რომელიც 1950 წლამდე გამოიცა, მიუთითებს, რომ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში მოწისფრად შემოსილი ქალი რომის კათოლიკური ეკლესიის სიმბოლოა, მაგრამ დღეს სამყაროს კათოლიკური ეკლესია ქრისტიანულ ეკლესიად მიაჩნია. სამყაროს დავიწყებული აქვს, ვინ არის იგი სინამდვილეში.

როცა იოანემ იგი იხილა, შუა საუკუნეების დევნა თავის დასასრულს იყო მიღწეული, რადგან იგი უკვე დამთვრალი იყო წმიდათა სისხლით. ბუნებრივი სულიერს ასახავს, და ადამიანი მას შემდეგ თვრება, რაც სვამს, და არა მანამდე.

პროტესტანტებმა, რომლებიც 1798 წლამდე საუკუნეებით ადრე გამოეყვნენ კათოლიციზმს, 1798 წლისთვის უკვე დაეწყოთ თავიანთი გზა კათოლიკურ ზიარებასთან დაბრუნებისაკენ, რადგან იგი ამოცნობილი იყო როგორც „მეძავთა დედა“. როდესაც იოანემ იხილა იგი და განცვიფრდა, ეკლესიები, რომლებიც ადრე მის თანაზიარებას განშორებულნი იყვნენ, უკვე დაბრუნებულნი იყვნენ. ამგვარად, იოანე გადატანილ იქნა 1798 წელთან, როდესაც დიდ მეძავს უკვე მოეკლა მილიონობით ქრისტიანი და როდესაც მას უკვე ეცდუნებინა ყოფილი პროტესტანტული ეკლესიები, მიეღოთ მისი კადნიერი პრეტენზია, თითქოს იგი იყო ეკლესიათა თავი, როგორც იუსტინიანემ იგი განსაზღვრა 533 წელს.

1798 წლის წინასწარმეტყველური ხედვის წერტილიდან ანგელოზმა შემდეგ იოანეს წარუდგინა ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელი წარმოდგენა.

და ანგელოზმა მითხრა: „რად გაგიკვირდა? მე გეტყვი ქალის საიდუმლოსაც და იმ მხეცისასაც, რომელსაც იგი ზის, რომელსაც აქვს შვიდი თავი და ათი რქა. მხეცი, რომელიც იხილე, იყო და აღარ არის; და ამოვა უფსკრულიდან და წავა დალუპვაში; და გაუკვირდებათ დედამიწის მკვიდრთ, რომელთა სახელები წუთისოფლის დასაბამიდან სიცოცხლის წიგნში არ არის ჩაწერილი, როცა იხილავენ მხეცს, რომელიც იყო და აღარ არის, და მაინც არის. აქ არის გონება, რომელსაც სიბრძნე აქვს. შვიდი თავი შვიდი მთაა, რომლებზედაც ქალი ზის. და არიან შვიდი მეფენი: ხუთი დაეცნენ, ერთი არის, და მეორე ჯერ არ მოსულა; და როცა მოვა, ცოტა ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თავად არის მერვე და შვიდთაგან არის, და მიდის დალუპვაში. და ათი რქა, რომლებიც იხილე, ათი მეფეა, რომელთაც ჯერ არ მიუღიათ სამეფო; არამედ ერთ ჟამს მხეცთან ერთად მიიღებენ ხელმწიფებას, როგორც მეფენი. გამოცხადება 17:7–12.

მხეცი ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში სამეფოს ნიშნავს, როგორც ეს ადვილად ირკვევა დანიელის მეშვიდე და მერვე თავებში; და საიდუმლო, რომელსაც ანგელოზი იოანეს განუცხადებს, არის მხეცისა და იმ ქალის საიდუმლო, რომელიც მხეცზე ზის. მხეცზე მჯდომი ქალი არის დიდი მეძავი, რომელიც მიწის მეფეებთან მრუშობს. იგი იზებელია, ხოლო მისი ქმარი ახაბია.

ამიტომ დატოვებს კაცი თავის მამას და თავის დედას და შეეყრება თავის ცოლს; და იქნებიან ერთ ხორც. დაბადება 2:24.

კაცი არის კაცი და ქალი არის ქალი, მაგრამ ერთად ისინი ერთ ხორცს შეადგენენ. მხეცის საიდუმლო ის არის, რომ იგი ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებაა, ქალის (ეკლესიის) და მხეცის (მეფეთა) ის შეერთებაა, რომლებიც ერთ სამეფოს წარმოადგენენ და რომელიც ორი ნაწილისაგან შედგება. სახელმწიფოებრივი მმართველობისა და ეკლესიური მმართველობის შეერთება, სადაც ქალი ამ ურთიერთობაზე ბატონობს, არის „მხეცის ხატი“. იოანეს ეჩვენა ქალი, რომელსაც მხეცი ატარებდა, რადგან სწორედ

ის არის ამ ურთიერთობის მაკონტროლებელი.

და ის დედაკაცი, რომელიც იხილე, არის ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს დედამიწის მეფეებზე. გამოცხადება 17:18.

ერთად მხეცი და დედაკაცი წარმოადგენენ ერთ სამეფოს (ერთ ხორცს), თუმცა ანგელოზი ამახვილებს ყურადღებას დიდი მეძავის ურთიერთობაზე დედამიწის მეფეებთან. „მხეცი, რომელიც“ „იყო და აღარ არის“, რომელიც „აღმოვა უფსკრულიდან და წარსაწყმედლად წავა“, და რომლის შემდეგაც „დედამიწაზე მცხოვრებნი განკვირვებულნი ივლიან“, არის პაპობა, როდესაც დიდი მეძავის სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება. იგი „იყო“ ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო, მაგრამ „განსაზღვრული“ იყო, რომ 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობას მიიღებდა.

როდესაც იოანე სულიერად იქნა გადატანილი 1798 წელს, იგი „არ“ იყო მხეცი; ხოლო „მაინც“, როდესაც მისი სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება იმ სამოცდაათი სიმბოლური წლის დასასრულს, რომლებიც ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დადგომით სრულდება, იგი კვლავ „არის“ — ცოცხალია, მღერის თავის საგალობლებს, სჩადის მრუშობას და ხოცავს ქრისტიანებს.

მეჩვიდმეტე თავი ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელი წარმოჩენაა, და ამიტომ იგი უნდა ეთანხმებოდეს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველ მოხსენიებას. ამ სამეფოთა პირველი მოხსენიება დანიელის მეორე თავში გვხვდება, რომელიც გამოსახული იყო ორივე სქემაზე, რომლებიც ჰაბაკუმის ბრძანების აღსრულება იყო — დაეწერა ხილვა და ცხადად გამოესახა იგი დაფეხზე.

მილერიტები მართლები იყვნენ თავიანთ გაგებაში დანიელის იმ სამეფოთა შესახებ, რომლებიც ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილია მეორე, მეშვიდე და მერვე თავებში, მაგრამ მათი გაგება არასრული იყო. მილერის დანიელის მეორე თავის მარგალიტი უკანასკნელ დღეებში ათგზის უფრო კაშკაშად ბრწყინავს, რადგან ცნობილია, რომ იგი განსაზღვრავს პირველ მითითებას არა მხოლოდ ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა შესახებ, არამედ იმ გამოცხადების პირველ მითითებასაც, რომ მერვე შვიდთაგანია. იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოსახავს.

ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, და იოანე, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში, განსაზღვრავს უკანასკნელ მიწიერ სამეფოს, როცა წარმოგვიდგენს „მხეცს, რომელიც“ „იყო და არ არის, და ამოვა უფსკრულიდან და დაიღუპება.“ მხეცი ამოდის „უფსკრულიდან“, რაც „სატანური ძალის ახალი გამოვლინების“ სიმბოლოა.

„როცა ისინი დაასრულებენ [ასრულებენ] თავიანთ მოწმობას.“ ის პერიოდი, როდესაც ორ მოწმეს უნდა ეწინასწარმეტყველათ ჯვალოთი შემოსილებს, 1798 წელს დასრულდა. როდესაც ისინი თავიანთი საქმის დასასრულს უახლოვდებოდნენ სიბნელესა და შეუმჩნევლობაში, მათ წინააღმდეგ ომი უნდა წამოეწყო იმ ძალას, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „მხეცი, რომელიც უფსკრულიდან ამოდის.“ ევროპის მრავალ ერში ეკლესიასა და სახელმწიფოში მმართველი ძალები საუკუნეთა განმავლობაში სატანის მიერ იმართებოდნენ

პაპობის მეშვეობით. მაგრამ აქ ჩვენს წინაშე წარმოჩენილია სატანური ძალის ახალი გამოვლინება.“ დიდი ბრძოლა, 268.

ზოგი ღვთისმეტყველი ამტკიცებს, რომ რადგან „უფსკრულიდან ამომავალი მხეცი“ გამოცხადების მეთერთმეტე თავში იმავე მონაკვეთში იდენტიფიცირებულია, როგორც საფრანგეთის რევოლუციის ათეიზმი, გამოთქმა „უფსკრული“ ათეიზმის სიმბოლოა. მაგრამ ისლამი „უფსკრულიდან“ ამოვიდა გამოცხადების მეცხრე თავში, ხოლო ისლამი ათეიზმი არ არის. უფსკრული სატანური გამოვლინების სიმბოლოა.

„ვუთხარი მას, რომ უფალმა ხილვაში მიჩვენა, რომ მესმერიზმი ეშმაკისაგან იყო, უძირო უფსკრულიდან, და რომ იგი მალე იქვე წავიდოდა მათთან ერთად, ვინც მის გამოყენებას განაგრძობდა.“ Review and Herald, July 21, 1851.

რადაც „ეშმაკისაგან“ არის რადაც „უფსკრულიდან“. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში მხეცი, რომელიც უფსკრულიდან ამოდის, არის ის ძალა, რომელიც წარწყმედაში მიდის და რომელსაც გაჰკვირდებიან ისინი, ვისი სახელებიც წიგნში არ არის დაწერილი. „წარწყმედა“ ნიშნავს საუკუნო დასჯას და გამოცხადებაში წარმოდგენილია როგორც „ცეცხლის ტბა“, რომელშიც მხეცი ჩაიგდება.

და შეპყრობილ იქნა მხეცი და მასთან ერთად ცრუწინასწარმეტყველი, რომელიც მის წინაშე ახდენდა სასწაულებს, რომლებითაც აცდუნა ისინი, რომელთაც მხეცის ნიშანი ჰქონდათ მიღებული, და ისინი, რომელნიც თავყანს სცემდნენ მის ხატს. ეს ორივენი ცოცხლად იქნენ ჩაყრილნი ცეცხლის ტბაში, რომელიც გოგირდით იწვის. გამოცხადება 19:20.

მეცამეტე თავში იდენტიფიცირებულია პირველი მხეცი, რომელიც ზღვიდან ამოდის და რომელსაც და უაიტი პირდაპირ პაპობასთან აიგივებს. იმ მონაკვეთში ნაჩვენებია, რომ მსოფლიო გაოცებით მიჰყვება პაპის მხეცს.

და ვიხილე მისი ერთი თავი, თითქოს სასიკვდილოდ იყო დაჭრილი; და მისი სასიკვდილო წყლული განიკურნა; და მთელი ქვეყნიერება განცვიფრდა მხეცის კვალად. გამოცხადება 13:13.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ის მხეცი, რომლის გამოც „დედამიწაზე მცხოვრებთ გაუკვირდებათ“, არის სატანური ძალაუფლების უკანასკნელი გამოვლინება, რომელიც მაშინ ხდება, როცა პაპობის სასიკვდილო წყლული იკურნება მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის დროს. მეჩვიდმეტე თავში ქალისა და იმ მხეცის ყოველი წინასწარმეტყველური ნიშანი, რომელზედაც იგი ზის, რომის ეკლესიას ასახელებს, ისევე, როგორც 1950 წლამდე გამოცემული ლექსიკონები ასახელებდნენ.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მხეცი არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანების სიმბოლო, რომელიც მხეცის ხატებაა. შვიდთავიანი და ათრქიანი მხეცი არის ის სამეფო, რომელიც ათი მეფისგან შედგება (გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია), რომელზედაც დედაკაცი ზის და ბატონობს. დედაკაცი არის პაპობა, რომელიც გაიგივებულია დიდ ბაბილონად, მემავთა დედად. მას შემდეგ, რაც სიმბოლოები იდენტიფიცირდება, შეგვიძლია დავუბრუნდეთ 1798 წელს — ისტორიის

იმ წერტილს, სადაც იოანე იქნა გადაყვანილი, რათა მიეღო ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა უკანასკნელი წარმოდგენა.

შემდეგ სტატიაში განვიხილავთ იმ სამეფოებს და მათ წარმოდგენას დანიელის მეორე თავში.

„ყოველ ერს, რომელიც მოქმედების ასპარეზზე გამოვიდა, ნება მიეცა, დაეკავებინა თავისი ადგილი დედამიწაზე, რათა გამოჩენილიყო, აღასრულებდა თუ არა იგი „მეთვალყურისა და წმიდის“ განზრახვას. წინასწარმეტყველებამ გაავლო კვალი მსოფლიოს დიდი იმპერიების — ბაბილონის, მიდია-სპარსეთის, საბერძნეთისა და რომის — აღზევებისა და დაცემისა. თითოეულ მათგანთან, ისევე როგორც ნაკლები ძლიერების მქონე ერებთან, ისტორია კვლავ განმეორდა. თითოეულს ჰქონდა თავისი გამოცდის ჟამი; თითოეული დამარცხდა; მისი დიდება გახუნდა, მისი ძლიერება წავიდა, და მისი ადგილი სხვამ დაიკავა.“

„მიუხედავად იმისა, რომ ერებმა უარყვეს ღვთის პრინციპები და ამ უარყოფით თვითონვე მოიწიეს თავიანთი დაღუპვა, მაინც ცხადი იყო, რომ ღვთიური, უზენაესად განმგებელი განზრახვა მოქმედებდა მათი ყველა მოძრაობის მეშვეობით.“ განათლება, 177.